

Nom: Jordi Arbones Montull

Naixença: A Barcelona, al carrer de Cortines, el 17 de juliol de 1929

L'arribada: Vaig arribar a Buenos Aires l'any 1956, per casar-me

Procedència: Venia dels Països Catalans, després d'una breu estada a Londres.

Activitats abans: La coneixença d'algunes de les personalitats més fermes del nostre món cultural esperona el meu afany de lluita - de lluita clandestina, és clar - per la recuperació de les valors més elementals de la nostra essència col·lectiva. Això s'esdevingué cap al 1950. Previament vaig assistir a una mena de curs de català, que d'una manera a mical dicta a un petit grup el malaguanyat professor Antoni Jaume, car al col·legi on vaig aprendre de llegir i escriure, el Col·legi Pelayo del carrer Portal Nou, només ens feien llegir en català un cop per setmana i, encara, només durant els primers anys de la Guerra.

Activitats a America: Escric, dirigeixo algunes obres teatrals catalanes, faig traduccions de l'anglès al català per a editorials de casa nostra, col·laboro a les revistes "Catalunya" (avui desapareguda) i "Ressorgiment" de Buenos Aires. Faig com una mena de corresponsalia per a "Serra d'Or", en publico esporàdicament qualche article. Integro el grup fundador d'Obra Cultural Catalana i formo part del Patronat dels Jocs Florals de la Llengua Catalana de l'Argentina. De més a més, miro de guanyar-me la vida.

El país de residència: L'Argentina no assoleix de captivar-me, i no m'hi sento arrelat. Això no vol dir que no miri de penetrar-la. M'interessen els escriptors, els plàstics, els músics argentins que d'alguna manera tradueixen els corrents renovadors que somnien les pregoneres de l'America Llatina d'un cap a l'altre.

America: Crec en l'America que ha començat de créixer un cop tallat el cordó umbilical que la tenia afermada a un passat colonialista, fos quin fos l'origen del cordó.

Altres catalans d'America: M'ha frapat la ferma personalitat del genial gravador Pompeu Audvert i d'h. Nadal i Mallof (director de la revista "Ressorgiment" durant 56 anys ininterromputs), admiro l'obra d'homes com l'escriptor Pere Mas i Parera, el pintor Nicolau Rubió, i em sento identificat amb tots aquells catalans residents que es mantenen fidels a llurs ideals de llibertat i justícia i al servei de la seva patria.

Catalunya ahir: Un país en hrega constant per la seva supervivència.

Catalunya dema: En la mesura que els catalans d'avui sabrem assumir la responsabilitat que comporta el moment històric que ens ha pertocat de viure, podrem esperar que la Catalunya de dema sigui la concreció dels ideals més alts dels homes que ens han precedit en aquesta lluita incessant a través dels temps.

El retorn: És una esperança que m'abrusa talment una brasa viva.

Bernal (Bs. As.), gener 1972